

Gábi

**”Zlu nelze platit na splátky - a stále se o to
pokoušíme. “**

(Franz Kafka)

Redakce

Šéfredaktor:

Petr Svoboda (-svo-)

Píšící jádro:

Jiří Pelnař (-jiřan-)
Ondřej Peterka (-p€t-)
Petr Svoboda (-svo-)
Karolína Svatošová (-svatoš-)
Jana Vágnerová (-jv-)
Lenka Váchová (L.)
+ externí přispěvatelé

Grafická úprava:

Ondřej Peterka

Morálně-filosofická záštita:

velectěný pán Petr Nečina

Úvodník

Škola jako instituce je hlasatelkou pozitivního myšlení studentů. My si uvědomujeme, že tento soubor článků se s tímto myšlením nemusí ztotožňovat .

Zároveň však doufáme, že vyvolá rozsáhlou diskusi, která je potřeba pro rozvoj samostatného myšlení nás všech.

Děkujeme za jakoukoli pomoc, ať už materiální či duchovní.

Redakce

OBSAH

Úvodník.....	str.2
Nové tarify Telecomu	str.3
Jáchym Topol.....	str.4-5
„Krásu“.....	str.6
Pan Froňek	str.7
Pokrm.....	str.8
Aktuálně.....	str.9
Prázdnota smrti	str.10
Chvála průměrnosti	str.10
Nesnesitelná odpovědnost....	str.11
Epilog.....	str.12

Hádanka

Poznáte, kdopak nám to chvátá do školy?

Ještě novější tarify Českého Telecomu

Frustrovaní občané si ještě ani nestačili zvyknout na Home Mini, Home Standard či Home Internet a Český Telecom už opět vyrukoval s novou řadou tarifů. "Chceme se zbavit i těch několika zákazníků, kteří nám zůstali," přiznává analytik oddělení plíživého zdražování Českého Telecomu, který odmítl uvést svoje jméno, protože v tom zmatku kolem odhlašování telefonů už ani neví, jak se jmenuje.

Všechny tarify začínající slůvkem Home automaticky přejdou na tarif Homeless, který, přestože měsíčně vyjde na 1200 Kč, telekomunikační služby v žádném případě nezdraží. Vždyť zákazník obdrží plných 12 minut volání do Ameriky zdarma nebo neomezenou možnost pobytu na internetu mezi třetí a pátou hodinou ranní, či dokonce neuvěřitelných 10 minut meziměstského volání gratis na každou lichou noc.

Lidem, kteří se nedokážou rychle a jasně vyjádřit, prostě to z nich leze jako z chlupaté deky, vychází Telecom vstříc tarifem Homeless Add Words. Platit budou podle počtu vyřčených slov. (Obyčejné slovo je za 10 haléřů, sprosté stojí osmdesátkrát více. Hovořit o politicích je raději zakázáno.) Zákazníci se ovšem musí smířit s tím, že jejich hovory odposlouchávají spojovatelky. Dorozumívat se morseovkou je v tomto případě striktně zakázáno.

Kdo doma telefonáty jenom přijímá nebo prostě nemá co říct, tomu přijde vhod tarif Homeless Shut Up And Listen, který zlevňuje telefonování o plných 8 procent. Za každé omylem vyřčené slovo si Telecom účtuje 10 korun bez DPH.

Důchodcům a sociálně slabším občanům je určen tarif Homeless Sponsor Of Beggars. Chtějí-li patnáctiprocentní slevu, musí každá jejich druhá věta vyřčená do telefonu znít: "Ať žije Český Telecom - firma, bez které si levné telefonování nedokážu představit!" Kdo sponzora anoncovat opomene, dostane od sluchátka ránu 220 voltů.

Český Telecom si je vědom, že jeho cenové programy by měly mít český název. Proto brzy zavede tarif Vidím vás, ale neslyším. Chystá také novou službu, Nepřítel. Stačí nahlásit telefonní čísla vašich největších nepřátel. Když vám pak náhodou někdo z nich zavolá, Telecom mu naučtuje o 30 procent více.

Autorem je nejmenovaný profesor

tajemná sezóna

neteskní nad svejma chorobama
 pár let po tvý smrti
 budou znárodněný a povinný
 v tomhle podezřelým světě
 kde odevzdáváš svou daň
 ve válce proti ostatním
 poplatníkům
 na cestě do světa a v něm
 všechno začíná bejt podezřelý
 tvý přátelé se motaj
 v studenejch stinnejch ulicích
 to dunění je tep srdce v sutinách
 kde leží jak mrtvola malýho psa
 v pytli
 samotáři sou šíleně podezřelí
 vůbec nevycházej z jedinýho parku
 a v bundách nosej nože
 nějaký tajemný ptáci se navždy
 rozhodli přestat chybět
 v špinavý kompozici města
 všechny panny se staly přes noc
 starejma sviněma v řevu
 mimořádně samčího měsíce
 stala se sezóna prostě tajemnou
 už sem si neprásk ani nevím
 zapomněl jsem svý číslo
 nevím jak vypadám
 v mimořádně podezřelým světě
 roku nevím kdy

(Miluju tě k zbláznění, 1988)

x

moje příbuzná je nešťastná
 vyřízla si kus kůže
 na břiše
 a přelepila jím vizitku
 na dveřích
 kůže seschla a kroutí se
 jméno není k přečtení
 byt kde přespáváš a jíš
 kam se vracíš
 k ránu; zůstává venku
 celou noc a měsíc
 jakoby se vyloupl
 z nějaké myší vize
 prší
 vítr líže dlažbu
 a ona jde přes kočičí hlavy
 vstoupí na kameny
 a dlažba ožije
 podpatky rozehrají
 kočičí hlavy a je to
 bubnová palba drtí oko tlamu
 rudé jazýčky jak plameny
 v křeči a ulicí
 se nese jekot
 drcených tváří
 pak je sama doma
 myslí si že unikla
 jde spát
 jen se svou dávkou prášků
 protože kdyby se jí narodilo dítě
 byl by to kus masa
 kouří cigarety
 popel odklepává na podlahu
 poslouchá hudbu
 její unavený poraněný tělo
 je tetováno žalem
 škvírou očí hledí smrt
 běsi jdou po stěnách
 mizejí stropem
 a vracejí se

(Miluju tě k zbláznění, 1988)

Je mrtvej

Říkala mi to vlastním jazykem
 čarodějnice Černá Dalija na cestě k Bohu
 že to poznáš až ve tmě hrobu
 ale už nebudeš moct nic dělat. Tohle je trest:
 uvědomíš si každý detail kámen list
 červa pořád budeš cítit. Pokus se
 temného kazatele srazit dráp mu projde tělem
 cípem pláště
 nechá ve vzduchu ohnivou skvrnu.
 Na hřbitově byl podzimní smrad jako ve městě
 všude
 fabrika vyráběla a nic se nedělo
 bába zkušeně obřečela svoji mrchu
 a policajt vrátil rasovi pytlík se psem
 ten pocit na obzoru byla neděle s fotbalem.
 Vydal ses po silnici
 kolem hromad hlíny a dolů podchodem
 a myslel na mrtvého.
 Všechno je jako vždycky
 svět se valí svou cestou
 ze které sešel jako přejetý pes.
 Na zdi je bílé prázdno po obraze. Ještě skoby
 po řetězech
 a jako bys ještě
 řetězy slyšel. Chtělo by to občas něco
 z přírody. Vodopád. Sněžnou horu.
 Zapomenutý doly. Tohle byl život
 jak v trubce od kanálu v umyvadle
 pořád polykat ty hnusy.
 Jeho mladší brácha už nikdy neřekne pořádnou
 větu.
 Nebude věřit na čarodějnici. Žádná pověra
 nebude dost dobrá
 Byl odsouzený odjakživa
 to ví každej. Hlupák
 vinen od narození. Ten ani nevěděl kolik je
 hodin
 když ho zabíjeli.
 Měl nějaký radosti? Dívá se ještě teď do hlíny?
 A tajemství. Řekl mu o tom někdo?
 Tohle je to tajemství. Blbec mrtvola. Je to blbý
 jako srát.
 Surový jako vražda. Nic.

(V úterý bude válka, 1992)

Kousky gumy

Možná že na hrob si potom lehne
 nějaké divoké zvíře
 možná že ho někdo nebo něco
 s kouskama gumy místo očí
 rozhrabe posere
 možná ti ještě za živa někdo vyrve jazyk z
 huby
 to se v jednom životě dá lehce stihnout
 možná se za křišťálovou stěnou vzduchu
 začnou objevovat hnusné masky
 s hnusnými posunký
 zatím není třeba se oholit
 ani si vzít čistou košili tahle je těsná
 v těch skřecích v tom pinožení
 a nečistotě
 dnes se možná ani neoholí.
 Zatímco se schůze nehýbala z místa
 auta stála v řadě prapory visely ve vzduchu
 soustředil se na dýchání
 přímo u okna v obdélníku slunečního světla
 dlouhého a širokého tak na jedno tělo.
 V depresi ho ze sna budí zvíře z chrupavky
 žije vzadu v mozku. A každá hlína mu říká:
 obalit tvý maso lehce se stanu hrobem
 debile. Teď musí na život myslet po cestě v
 autobusu
 i na zastávce U Pekárny na ulici i bez ní
 v nekonečnu v lese pod stolem v posteli když
 se dívá.

(V úterý bude válka, 1992)

Dvoustranu připravila a básně vybrala:

L.

„Krásu?“

„ Rád bych ji miloval, bohyni a
nesmrtelnou ... “

(Ch. Baudelaire)

Co to je krása?

Krása je dívat se z okna, když padá sněh.
Pozorovat jak padají hvězdy. Dát si ranní
kávu a zapálit cigaretu. Přečíst knihu
jedním dechem. Podívat se někomu do očí.
Barevné listí na podzim. Krev, která teče
proudem. Hudba. Obraz od Leonarda.
Dívky na obáčkách Playboye.

Krása může být cokoli, krása může být
kdokoli.

Krása může být pravda i lež, láska i
nenávist.

Krása se nedá vynutit ani cíleně vytvořit.
Krása je rozporuplná. Někdo říká: krása,
někdo: hnus.

Objektivně neexistuje žádná absolutní
krása, konečná a neměnná, pro všechny
stejná. Krása je variabilní, každý si pod ní
představí něco jiného. Krása je relativní.

Ale nejde asi o samotnou krásu jako o fakt.
Jde spíše o to, co v nás vyvolává.
Vzpomínky? Lehké mrazení v zádech?
Úsměv na rtech? Pocit blaženosti, když se
na ní díváme? A lze krásu vůbec vidět?
Není ukrytá někde pod povrchem a jen
občas vyplouvající na světlo? Není to
nakonec úplně abstraktní pojem?

Zvykli jsme si pojmenovávat věci kolem
sebe, dávat jim názvy. Shodou okolností
jsme si za krásu vybrali věci pomíjivé. Jako
by krása měla jen jedno jediné pravidlo:
zazářit, oslnit a pak tiše zmizet. Daří se jí
ho plnit. Často. Objeví se a zase odejde.
Nelze ji přivolat, ale ani zadržet. Má svůj
čas, který nepřekročí. Někdy okamžik,
někdy celou věčnost.

Krása je svoboda. Svoboda rozhodnout se,
protože jakkoli se člověk snaží nalézt pro
ni normy a hranice, nedaří se. Krása je svá.
Individuální. Pro každého jiná. Je všude
kolem nás a přece daleko. Fascinuje,
inspiruje, dává sílu i dohání k šílenství.

Krása je také křehká. Lze ji zničit, zabít.
Ale existuje i druh krásy, který je věčný.
Neohrožený, uložený hluboko v nás, ničím
neovlivnitelný. Pomáhá nám překonávat
překážky a je naší modlou. Ano, krása
může být i vírou, náboženstvím.

Krásu. Toužíme objevit ji a vlastnit. Kdo
by jí nechtěl kousek? Kousek té absolutní,
neskutečně skutečné krásy, kterou můžeme
milovat?

–svatoš–

Pan Froněk

Šedivá temnota znásilnila světlo, a byla tu chvíle pro zapálení loučí, ale ty už se v ten čas dávno nepoužívaly. Místo nich se probudily nekonečné řady elektrických lamp a znásilnily šedivou temnotu.

Prorok znechucen celým tímto absurdním výjevem dopíjel poslední plechovku piva. Přesto, že si ho celý den chladil v řece, bylo zteplalé, plechovka oslizlá jakousi smrdící tekutinou z řeky mu klouzala mezi prsty a ze světla lamp se mu alergicky rozslzely oči. Jako každý den i dnes si uvědomil, že není místa na tomto světě ani pro génia, ani pro filozofa a už vůbec ne pro proroka.

Pan Froněk pojedl, nasedl na svého slona a vyjel si k řece. Doufal, že u ní potká obra nebo alespoň proroka, i když sám si nebyl jist, jestli už lidé všechny nevyvraždili. Stejně jako všechna ostatní stvoření v té hnusné době i on proroky smrtelně nenáviděl a stejně tak cítil odpor ke všem skutečným básníkům, umělcům a filozofům. Ti všichni se už dávno pod tlakem společnosti stáhli snad daleko za město, nikdo přesně nevěděl kam, ale mnoho lidí věřilo, že žijí v kanálech jako krysy. Pan Froněk věřil, že se za ta desetiletí skutečně krysami stali a tak i dnes s vítězoslavným úsměvem blbce sypal jed na krysy do každého pražského kanálu, který po cestě potkal.

Celý zpocení zastavil svého starého a těžce zapáchajícího slona. Obraz přitloustlého Froňka na slonu se odrážel v žluté vodě Vltavy. Přesto, že řeka byla zvyklá na humus v nejvyšším slova smyslu, to co přijelo k jejímu břehu, s ní silně otrásl. Marně se však snažila vzepnout a pohlit člověka tak ohavného, byla zatížená tunovými parníky, do masy její vody byla zatlučená bílá tělívka racků v podobě

živých hřebů a k tomu všemu trpěla celkovou otravou.

Pan Froněk se posadil vedle proroka, v jedné ruce držící cigaretu, v druhé vzduchovku pro případ, že uvidí nějakou přerostlou krysu. Přítomnost zbraně rychle vysvětlil prorokovi, který si pročešával své mastné bílé vlasy. Ten však nebyl zvyklý mluvit s tak zdegenerovanými lidmi jako byl Froněk a tak jenom jakoby mimochodem prohodil, dokonce se mu to i rýmovalo: „Až skončí tvoje štreka, krematorium tě čeká.“

To pana Froňka poněkud rozhodilo, ve své slabomyslnosti nevěděl, co si má myslet. Prorok měl poměrně daleko do přerostlé krysy, ale stejně si nebyl jistý, zda proti němu nepoužít vzduchovku. Chvíli mu mířil do obličeje, zmátly ho však jeho oči – jak může být někdo tak klidný, když stačí jediný pohyb a je po všem? Prorok však dobře věděl co je to „všechno“, den ode dne byl pro něho smysl jeho prapodivné existence jasnější.

Rychle se snažil vyškřábat na svého slona, který se mezitím celou tu dobu válel v odpadcích a vajglech, jeho nehty se křečovitě zaryly do slonovy kůže, zoufale pobízel toho líného tlustokožce ke běhu. To podivné místo s tím bělovlasým člověkem – snad to byl dokonce ďábel – ho děsilo k smrti....

Proroka spícího v odpadcích vzbudily lidské hlasy. Odporné probuzení. Žlutá Vltava byla přikrytá mlhou bílou jako prorokovy vlasy. Pohřební auto odváželo pana Froňka do krematoria. Možná umřel děsem, možná pošel stářím, možná mu přerostlá krysa splášila slona....

-jv-

Pokrm

„Nedal byste si ještě?“ otázala se paní Ježková pana Hawkinse.

Pan Hawkins, starší drobný pán s knírkem, se podíval na nabízenou krmí. Byla to výborná směs tmavých dušených červů se starším ročníkem moučnočervího kvasu. Normálně by si pan Hawkins s chutí nandal porci, kterou byste do něho jistě neřekli, ale po dnešním dlouho trvajícím dýchánku mu již jaksi v žaludku nezbyvalo místo.

Ani druhý člověk u prostřené tabule nevypadal, že bude v hostině pokračovat. Byl to pan Diviš, člověk s vzezřením piknika a mozem génia. Byl to on, kdo přišel na nápad pořádat ona „Maggot-gatherings“.

Tato „posezení s červem“ (jak je běžně jejich účastníci nazývali) měla již dlouholetou tradici sahající až někam do let sedmdesátých a dosud nebylo jediného sezení, které by se nekonalo právě ve starém sídle rodiny Divišů. To byla usedlost asi dvacet mil za Městem, obklopená rozsáhlým panstvím. Dům sám byl více než půl druhého století starý; postaven tak, aby připomínal středověký hrad, s interiérem z 2. poloviny 19. století.

O této budově by se dalo říci, že byla vlhká, až prohnívala, což ovšem panu Divišovi ani v nejmenším nevadilo, spíše naopak. Pod domem pak byly rozsáhlé sklepní prostory plné komor a komůrek. V nich bylo uloženo Divišovo zlato – Červí líhně.

Líhně pokrývaly snad úplně veškerou plochu vlhkých sklepů a Divišova sbírka červů byla obdivuhodná. Znalý biolog by zde dokázal rozlišit desítky a desítky druhů, a přesto by asi ještě nějaké přehlédl.

Červí večírky se konaly s hodinovou pravidelností každý pátek, a to již po dlouhých třicet let. Celou tuto dobu se jich vždy účastnili stále ti samí lidé: pan Diviš, pan Hawkins (dobrý známý pana Divíše), paní Ježková (služebná pana Divíše, která připravovala všechny ty výborné pokrmy. Po třiceti letech praxe v tom byla opravdu dobrá.) a jistý pan Sergejovič, který ovšem před několika měsíci nešťastně skončil poté, co se zalkl jedním

ohromným červořem. Necht' odpočívá v pokoji.

Týden co týden se tedy naše společnost scházela, bavila se, její členové žili své životy. A jedli červy. Grilované, pečené, živé, smažené, nakládané, v podobě destilátu, dušené – nikdy však s přílohou. Příloha bylo něco, co k červům zkrátka nesesedělo, byl to jakýsi rušivý element.

Co asi vedlo tyto lidi k provozování takového záliby? Možná jen měli rádi ten pocit z klubka červů na jazyku. Možná ne. Kdo ví? Na každý pád však poslední dobou cítili, že jejich životy stagnují – jako by již ztratily svou jiskru, kterou kdysi zářily v každém okamžiku.

A tehdy opět zapracoval invenční potenciál paně Divišův: nadnesl myšlenku, že by mohlo být yajímavé vyjít do ulic. Vyjít jako nové svítání a šířit novou filozofii poznatelnou jen skrze opojení z červa.

Již o tři dny později se pánové Hawkins a Diviš procházeli po ulicích Města. Ve fraku, s klobouky na hlavách, v jedné ruce třímaje vycházkovou hůl, v druhé pak misku se svíjejícími se červy. Tu a tam se nějaký vyplazil, seskočil na zem a našel si nový domov ve spletených ulicích.

Jaké však bylo Divišovo překvapení, když spatřil, jaké město je. Nikdy předtím ho vlastně doopravdy nespattřil; nestál o to. Nyní se poprvé nadechl světa, poprvé ho zřel. Nelíbil se mu. Byl obklopen tupými obličejmi hyen. Když na něj někdo promluvil, pak jen aby ho poslal k čertu.

Pláčíc odebrali se Diviš s Hawkinsem do nejbližší restaurace, kde si oba objednali položku s tajuplným názvem „hamburger“. Donesena jim byla houska s kulatým masem uprostřed. Maso raději vyndali a místo toho housky vyplnily červíky ze svých misek, co si s sebou přinesli. Poprvé ve svém životě jedli červy s přílohou. Bylo to také naposledy, protože majitel podniku zavolał pořádkové sbory, které oba pány zadržely a po vykonstruovaném procesu je také popravily za nechutné chování.

-jiřan-

Jednou větou...

**Blízké setkání
prazvláštního druhu**

Je úterý večer, jedno jaký měsíc a rok budiž také ponechán na fantazii, časové určení není totiž podstatné, vždyť čas není nic než jen dohodnutá směrnice, kterou si lidé zvolili a z nějakého důvodu se jí řídí, ale podívejme se, koho pak to tu máme, sedí nám tu v jedné místnosti za zeleným plátnem prostřenou katedrou, to aby nevypadala jako katedra, několik lidí a hle, proti nim sedí jiní, ti lidé za zeleným sukнем potaženou katedrou však neví jak dál, ale proč tady tedy jsou, hloupá to otázka, přišli přece prožít blízké setkání se svojí modlou, chleboďárce, či šéfem, co na tom, že se jich někdo snaží na něco zeptat, odpověď střídá odpověď, smysl se ztrácí, nikdo ho však nehledá, nikdo snad není natolik naivní, aby hledal něco, co zdá se nikdy neexistovalo a ani existovat nezamýšlelo, ale copak se to děje s jednou ženou za zeleným sukнем potaženou katedrou, letný pohled na hodinky, hněte se vy mrchy líné, ručičky však neslyší, dál si líně odkrajují tu smyšlenou a pomíjivou, však zdá se ne dostatečně rychle, záležitost čas, a když tu naděje, ano naděje se zračí v ustarané tváři naší dámy za zeleným sukнем potaženou katedrou, ulicí pod okny se totiž blíží auto, zdali pak to je on, významný pohled na kolegu, ten má však mysl zaměstnanu procesem tvoření odpovědi takové, aby si sám nemusel připadat jako něco, co do myslícího tvora

daleko má, však ne vždy se vlastní hodnocení musí nutně shodovat s hodnocením okolí, asi to byl on, doufejme, atmosféra na druhé straně zeleným sukнем potažené barikády začíná houstnout, jak to, že nejsou spokojeni s našimi odpověďmi, vždyť nám dali tolik práce, lůza jedna studentská nezvedená, snad to přežiji, za chvíli tu bude, musím se blýsknout, je jedno, či myšlenka toto byla, vznášela se ve vzduchu a i na druhé straně zeleným plátnem potažené bariéry byla cítit, když tu náhle všichni povstávají, je tu, dočkali jsme se, úcta přepadla místnost na obou stranách zeleným sukнем potažené katedry, a už je tu první otázka a odpověď, ale copak, odpověď je sice na otázku jinou, ovšem zdá se, že má smysl, kdo by ho hledal, ale je tu, v údivu jsou poskokové, proč odpověď měla smysl, toho snad nikdy nedosáhneme, je to zkrátka „on“, další otázka, střídá další odpověď, odpovědi jsou však široké, velice široké, protože „on“ je shovívavý, snad ví, že i on býval na druhé straně, na další otázky ale nezbyvá čas, co na tom, byl tu, poskokové jsou šťastni, druhá strana zeleným sukнем potažené bariéry se sice nic nedozvěděla, ale je ráda, že si jí někdo zhůry všimnul, zelené sukno staženo jest, další den a místnost opět plní původní účel, vzpomene si za rok někdo na včerejšek?

-p€t

Prázdnota smrti

Už je vidíš... Ty dvě světla tě fascinují... blíží se tak rychle a zároveň jsou tak daleko... řekneš si teď nebo nikdy... stačí jen krok, jen malý krůček a je konec...

Konec! Konec čeho? Tohodle stupidního světa... ?

Škoda. Zase nic... už pokolikáté. Ale už to bylo blízko a ty to víš... jednou se to stane... musí stát... a nikdo a nic ti nepomůže!

Rodina daleko, přátele nemáš, Bůh se na tebe vykašlal... Kašleš na tenhle divnej svět... kašleš na ty ubožáčky kolem... na ty směšný karikatury života žijící si ten svůj malinkej stupidní živůtek... vstát, nasnídat, do práce, telefon domů: „přijdu malinko později, miláčku“... konečně doma, hádka, „děti se koukaj!“... usmíření, trocha toho sexu, když je čas, spánek... a znova a znova, pořád dokola až do „skonání světa“...

Na co si to hrajou? Na šťastné? Na průměrné? Na oboje?... Copak nemají potřebu řešit něco mnohem naléhavějšího?...

Zase ty dvě světla... dneska už musíš... už je to tak blízko... cítíš tu vnitřní sílu, jak prostupuje hlouběji a hlouběji tvým tělem... nic! ...srabe! ...zase jsi to nedokázal!

Jak mohou ty ateisté nezešílet? Skutečně věří, že si jen tak chcípnu a nebude nic?...

Nevím, čeho jsi se bál... nakonec to nebylo tak těžký... stačil jen kousek a bum - konec...

Život je přece tak krásnej...

-SVO-

„Chvála“ průměrnosti

Chvála - průměrně frekventované slovo; jinak je tomu s „průměrností“. Průměrně konzumujeme zeleninu, v průměru jsme spokojeni se svým rodinným životem, průměrně vlastníme, průměrně se dožíváme, průměrně se rodíme,... Být průměrný je do jisté míry výhodné. Znamená to být neviděn, neslyšen, nevybočovat z řady, neodlišovat se. Být průměrný se v mém vědomí ztotožňuje s pojmem pasivní. Matematika zná a také užívá pro označení průměru zajímavý (alespoň pro mne, matematicky pole příliš nezorané) symbol: O. Někdo ho vnímá jako uzavřený kruh, ze kterého nemůže uniknout, ve kterém běhá jako křeček v kole, ve kterém je navždy ztracen. Pro jiného se nabízí zřetelná cesta, směr, únik ze začarovaného kruhu.

Někdy vnímám svět i slova jako malířskou paletu. Tedy barevně. Jedinec s průměrnou inteligencí pochopí...A průměrnost vidím šedivě. Určitě to není šed' holubičí, spíše myší. Šedivá je taková nijaká, nevýrazná barva. Je mi z ní zima, až lezavo. Z lidské průměrnosti mi naskakuje husí kůže (a proč ne myší?!), ergo oceňuji a chválím lidi, kteří v pozitivním slova smyslu vybočují z šedi průměrnosti, kteří našli cestu ven nejen z matematického symbolu.

A na závěr, protože v průměru mám ráda slova moudrých, si dovolím předložit citát: „Věděl jsem velice dobře, že můj mozek představuje jakýsi bohatý těžební revír, v němž je nesmírná a velice rozmanitá zásoba drahocenných ložisek. Ale budu mít čas je vytěžít?“ (M. Proust)

PhDr. Jana Codlová

Nesnesitelná odpovědnost jako mýlka a absolutno

Všeobecně se tvrdí, že za všechno, co v životě vytvoříme, přetvoříme či „znetvoříme“, neseme odpovědnost. Někteří myslitelé pak tvrdí, že tato odpovědnost nemůže být jiná než nesnesitelná. Že prý ať „uděláme“ cokoliv, vždy to někdy povede k něčemu špatnému - „měřeno“ samozřejmě lidskými normami - a nikdy nemůžeme vědět, jak strašné „to něco“ může být. To je myšlenka, ze které vyzařuje notná dávka nihilismu. Pak bychom totiž přece nemohli „udělat“ nic, aniž bychom pocítili nesnesitelnou tíhu odpovědnosti. Náš život by byl „věčně“ nešťastný a zároveň i bezpředmětný. Žili bychom pro prázdnotu, ale ona sama by pro nás neexistovala, a tak by nás de facto „odsoudila“ k věčnému „nežití“!

Dospěl jsem k názoru, že samotný „názor“ tzv. nesnesitelné odpovědnosti je zcela mylný a zároveň absolutně správný.

Proč mylný? Protože aplikace nesnesitelné odpovědnosti by zákonitě vedla ke zničení a devastaci člověka jakožto lidské bytosti. Já jakožto člověk - reálný, myslící, konající, ale i chybující tvor - přece už jen ze své podstaty nemohu přijmout nesnesitelnou odpovědnost. Co by to pro mne znamenalo, kdybych ji teoreticky přijal? Nic jiného než okamžitou sebevraždu. Protože tíha bytí by pak byla tak nesnesitelná, že bych zde - na tomto prazvláštním světě - nedokázal žít ani o zlomek vteřiny déle. A nemůžeme přece po lidech žádat, aby přijali něco, co by je dovedlo do záhuby! Tedy samozřejmě z pohledu lidské přirozenosti!

Proč potom tvrdím, že je tento názor zároveň i absolutně správný? Podle mne neexistuje a nemůže existovat jiná než jedna absolutní odpovědnost. Odpovědnost není jakousi pomůckou či dokonce „zlepšovákem“ lidského života. Sama o sobě je absolutní mimolidskou kategorií. A v tomto smyslu je tedy zároveň absolutně snesitelná i absolutně nesnesitelná. A pouze lidé si z ní berou - proti samé „přirozenosti“ absolutna, ale naprosto v rámci lidské přirozenosti - to, co potřebují a co se jim „hodí“. A to pak obecně a zároveň každý zvlášť nazývají odpovědností. Pro každého je absolutně snesitelná, což mu dává pocit naprostého životního opojení a odpovědnost jako takovou de facto pomíjí, ale zároveň i absolutně nesnesitelná. A to by měl být ten pomyslný „katalyzátor“ lidského života a jednání. Nikdy však nemohou tyto dva „subjekty“ lidské odpovědnosti figurovat samostatně! Vždy musí jeden „hlídat“ druhý a nikdy se nemůže stát, že by jej „neuhlídal.“ To by pak zákonitě znamenalo konec lidského žití ve smyslu dneška. Buď by totiž lidstvo během několika málo okamžiků spáchalo hromadnou sebevraždu - pod tíhou nesnesitelné odpovědnosti - nebo by se od odpovědnosti oprostilo, či chcete-li, zůstala by mu jen ta „snesitelná.“ A to by znamenalo zrod nové „neodpovědné“ zemské „rasy.“

Žijeme v době postmoderního relativismu. Můžeme tedy i odpovědnost relativisovat? Může být odpovědnost relativně velká, či relativně malá? Představme si běžnou životní situaci. Narodí se nám dítě. A už ze samotné podstaty našeho bytí k němu máme určitou odpovědnost. Avšak je ta „určitá“ odpovědnost malá, velká či relativní? Jestliže tvrdím, že odpovědnost jako taková je absolutní kategorií, je už samotná otázka nesmyslná! Odpovědnost nemůže být ani malá ani velká, je prostě absolutní a závazná a ze své podstaty vlastní každému člověku! Můžeme relativisovat něco absolutního? Zcela jistě ne! Můžeme relativisovat myšlenkové procesy, kterými jsem k tomuto názoru dospěl, můžeme relativisovat samotné slovo „odpovědnost“, nemůžeme však relativisovat jeho absolutní obsah!

Co říci závěrem? Snad jen nebojme se odpovědnosti. Ta je nám prostě dána a vlastní. Ať už si myslíme, že je absolutní či ne!

Bojme se však lidí, kteří nás zbytečně straší jakousi odpovědností nesnesitelnou, kterou jen vytrhávají z kontextu té absolutní.

-svo-

J. H. Krchovský

A znova na dně jsem... a v téže řece
teď to vím! Pozdě sic, nicméně přece
- že já vůl nezůstal raději doma!
jazyk mi dřevění, stěží hnu rtama

Lokty, úd, kolena; všechno mě bolí
- co jsem to prováděl pod těmi stoly ?!
teď už vím, co jsem měl vědět už včera
a další vzpomínky noří se z šera..

Teď to vím, co jsem měl, a co ne dělat
že jsem se nemusel ožrat jak prelát
a že jsem neměl nic strkat, kam nemám
- především hlavně ne neznámým ženám

(Všechno je jako dřív)